

חיה

"עוף או שניצל?"

"סוף-סוף משהי שואלת שאלה לעניין". שושי וינשטוק מקומה שלישית.

כולן, כולל המלצרית, צוחקות.

הפלאפון שלי מאותת נמרצות על שיחה נכנסת מהבית.

"כן, אסתי, מה נשמע? מתארגנות לצאת? גילי ומלי שואלות עליכן כל חמש דקות".

"אימא, שולמית בוכה", נשמע שאסתי כמעט בוכה בעצמה.

"שולמית! מה קרה?" תוך כדי דיבור אני מעיפה מבט לשעון ומבינה הכול. היינו צריכים להיערך אחרת לחתונה הזאת; לדאוג שישראל או אני נהיה בבית כששולמית חוזרת, אולי לצמצם לה קצת את סדר היום.

"כלום. היא נכנסה הביתה, אמרתי לה שהכול מוכן לה על המיטה, שתתארגן מהר ונצא. היא שאלה לאיפה. אמרתי לה שלחתונה, אז היא אמרה לי: 'לא נכון, זה היום?' והתחילה לבכות. נראה לי שעכשיו היא נרדמה בישיבה".

לא קשה לי לדמיין את שולמית של תשע בערב מתחילה לבכות לשמע המילה 'חתונה'. מצד שני, שולמית תצטער מאוד אם תפסיד את החתונה הזאת. מה עושים עכשיו?

"חכי, אני אתקשר לרותי", אני מבריקה פתאום.

אסתי מתעודדת. "טוב, אבל מהר", היא מוחה שיירי דמעות מקולה. החתונה הזאת חשובה לה כל כך, היא לא עומדת בעיכוב הזה.

רותי מרימה בצלצול השלישי.

"כן שולמית, מה קורה? את לא ישנה?" המבטא הצרפתי הרך של רותי, הסימונות המתעגלות.

"חיה", אני מתקנת אותה ברגע שהיא מאפשרת לי.

"נכון, נכון, כתוב לי 'שולמית אימא'. מה איתך, חיה? איך שולמית חזרה?"

"עייפה־עייפה. היה היום משהו מיוחד?"

"ועוד איך מיוחד, כמו כל יום. מה קורה?"

אין לי זמן להסביר לה מה התכוונתי לשאול. כשרותי מדברת אי אפשר להאמין שהעברית שלה רק בת ארבע שנים; בהבנת משמעות קורה יותר שהיא טועה.

"תקשיבי, רותי. אני בחתונה של גרוסמן, שכנים שלנו, מכירה?"

"אני מכירה את השם מהשלט על הדלת. נו?"

"זהו, שאסתי ושולמית אמורות לבוא לכאן עכשיו. החתונה בגוטניק. התוכנית הייתה ששולמית תחזור הביתה, תתארגן מהר והן תצאנה, אבל -"

רותי קוטעת אותי, שלא כהרגלה. "ברור, אחרי תשע שעות ריצה. תחזור ותתארגן מהר והן תצאנה. מה קרה לך, חיה?"

"טעות בשיקול הדעת. אבל עכשיו אני וגם בעלי בחתונה, והבנות חייבות להגיע לכאן. אסתי ממש מסכנה, אבל אפילו שולמית לא תבלע את זה שהיא הפסידה את החתונה הזאת. רוצה לנסוע להביא אותן לפה? אם אני אתחיל עכשיו להזמין מונית ולנסוע מגוטניק לסורוצקין וחזרה, אני וגם הן נפסיד הכול".

גילי ומלי גרוסמן חולפות על פניי בשמלות הסגולות הנפוחות שלהן, מוקפות חבורת בנות דודות שבידיהן קשתות ענק. כשמבטן פוגש בי הן שואלות ביחד: "נו, איפה הן?"

אני מחווה להן על הפלאפון ומסמנת בידי תנועה של 'עוד רגע'.

"מי זה הן?" שואלת אותן בת דודה אחת. סביר להניח שהשאר מעודכנות מי אני ומי זה 'הן'.

"שכנות שלנו מהקומה", אומרת גילי, "הן בח' ובו', ואנחנו בז'. חיות ביחד את החיים".

"מה, אף פעם לא שמעת עליה?" תוהה מלי, "גם לא על שולמית?"
 "אה, בטח שכן. תגידו שולמית! ואסתי, גם עליה שמעת. אז איפה הן,
 באמת?"

אני שומרת על קשר עין עם הפתח. רבע שעה חולפת, וסוף־סוף
 אסתי חולפת בו. נכנסת לאולם, זורחת.

השליטה על תעלות השמע שלי עברה לתזמורת, שסגרה אותן
 הרמטית בפני כל דבר נוסף. אני עוקבת מרחוק אחרי אסתי, רק
 בעיניי. גילי ומלי מתנפלות עליה; אני רואה אותה מדברת, מחייכת,
 סוקרת אותן כאילו לא ראתה אותן לפני כמה שעות, כשיצאו לאולם,
 ועוד קודם לכן דנה איתן על כל פרט בנפרד.

אחרי חיבוקי המזל טוב הנרגשים היא לוחצת בבגרות ובחיוך מאיר
 את ידה של בתיה גרוסמן, אם החתן, וניגשת אפילו לסבתא, שאנחנו
 מכירות מביקוריה התכופים בבניין. זה כל כך אסתי. אני רווה נחת
 מההתנהלות היפה שלה.

פתאום היא מוצאת אותי.

"מזל טוב, אסתי", אני מנשקת אותה, סתם כי מגיע לה. "איפה
 שולמית?"

"במכונית. רותי עושה לה סיבוב של עוד כמה דקות".

"למה, היא נרדמה?"

"לא ברכב, היא נרדמה בבית, אבל רותי עזרה לה להתארגן בשנייה
 ואמרה לה שהיא תוכל לנוח עוד קצת בדרך. היא שמה לה את
 השרוולים".

תחושה כבדה מזדחלת לליבי. "שרוולים? למה, מה היה?"

"לא דרמות, נראה לי שרותי ניסתה כל מה שהיה יכול לעזור לה

להירגע ומהר."

"באמת מהר", אני מביטה בשעון, מסתכלת על אסתי. היא נושמת עמוק.

"ועוד איך. אימא, לפני רבע שעה כבר כמעט השלמתי עם זה שאני מפסידה את החתונה. מקווה ששולמית לא תפסיד".

אסתי נשפכת למעגלים. חברות של גילי ושל מלי משתי כיתות ז' עושות מעגל אחד גדול, ואסתי, שלומדת בבית הספר שנה מעליהן, נמשכת למרכז המעגל לריקוד סוער עם שתי אחיות החתן.

"איפה שולמית?" אני מספיקה לשמוע את מלי שואלת בקול את השאלה שמכה בי בשקט. אני כל כך רוצה לראות אותה כאן.

כמו תמיד, רותי הייתה האדם הנכון במקום הנכון. למרות ובגלל העובדה הזאת משהו כוסס לי מבפנים.

בדיוק כשאני נשאבת למעגל שכנות גדול ומחויק, אני רואה את שולמית נכנסת לאולם.

מתוקה כמו תמיד. מטופטפת בבגד השבתי שקניתי לה בלעדיה ושלחתי לתיקון על פי השערה. מחייכת.

בנות כיתות ז' פותחות גם לה את המעגל והיא נבלעת בחיבוקיהן של התאומות. היא מחייכת אליהן, מדברת. אני לא שומעת מה, אבל איני יכולה שלא לחשוב על כך שבמבט מהצד התנועות שלה אריסטוקרטיות על גבול הסנוביות. היא משאירה את הידיים קרובות לצדי גופה, לא נותנת יד לכל אחת - רק לאסתי או לתאומות, ומסתובבת במעגל בתנועות מינוריות. אחרי עשר דקות היא מסיימת את הסיבוב שלה איתן ומתקרבת אליי.

אישה עוצרת אותה, מושיטה יד ללחיצה. שולמית לא מושיטה יד בחזרה; כן עונה באדיבות, מקשיבה למה שהיא אומרת ומהנהנת

בראשה. בדקה הזאת נוצר תור של ארבע נשים המחכות לדבר איתה. שולמית מרימה עיניים לאישה גבוהה אחת, מחייכת גם אליה. מהנהנת באומרה: "נכון, נכון".

שתי נשים נוספות נעצרות. מעגל נוצר סביב הילדה שלי, אישה אחת מצביעה: "זאת שולמית", ועוד אחת נעצרת.

שולמית מרימה את מבטה, קולטת פתאום את הקהל הקטן שמקיף אותה. היא נראית במצוקה. אני ניגשת לשם. אומרת: "שולמית..." התור לפניי ארוך, אף אחת לא חושבת לפנות לי את הדרך. הן היו שם לפניי, לא?

אני חותרת בכוח, מגיעה קרוב אליה. "שולמית!"

"אימא", היא אומרת בהקלה.

לשמע המילה הזאת נפתח שביל בינינו. היא נצמדת אליי.

"אני הולכת, אימא, טוב? רותי מחכה לי. את רוצה לבוא איתנו?"

זורקת עין לשעון. נראה שהריקודים לקראת סיומם, ובהתחשב בכך שהייתי מלפני החופה, אני בהחלט יכולה להתחיל לזוז. הנסיעה עם רותי תחסוך לי חצי שעה לפחות.

מודיעה לאסתי שאני הולכת ושהיא יכולה להישאר באולם ולחזור עם כל אחת מהשכנות. היא בוחרת לבוא איתנו, ועם זאת מחמיצה פנים על הזמן הקצר שהייתה בחתונה. "בקושי חצי שעה, ושולמית הייתה פחות מעשרים דקות", היא אומרת לי בטון מתחנן.

"שולמית כבר רוצה לחזור", אני מעדכנת. אסתי נכנעת ובאה.

אני שוב מחלצת בקושי את שולמית ממישהי שתפסה אותה.

רותי והמכונית הכחולה מחכות על שפת האולם באורות דלוקים.

רותי פותחת לנו דלתות בלחיצת כפתור.

שולמית, בדרך ארץ הפשוטה, המובנת מאליה שלה, נכנסת מאחור, אסתי לצידה. אני מתיישבת מלפנים.

רותי בוחנת את שולמית דרך המראה ואומרת: "שולמית, מחר את חייבת להיות בבית הספר בין שתיים-עשרה לשתיים. אולי תגיעי רק אז, תשלימי שינה בבוקר?"

"אולי. נראה בבוקר איך אני אקום".

קצת דוקר לי שהדיון הזה מתנהל בין שולמית לרותי. מול עיניי צפה התמונה מהאולם ובה כולן מקיפות את שולמית ואני מנסה לפנות לי מקום במעגל.

הווייז מתעורר לחיים. "עוד שש דקות אנחנו בבית", מדווחת רותי ומפעילה במערכת השמע שיר יפה שאני לא מכירה.

"חיה", היא אומרת לי בשקט. "חשוב לי שתדעי שמקרים כמו הערב הזה הם חלק רשמי מחוזה ההעסקה שלי. היה נראה לי שהתלבטת והסתבכת אם לקרוא לי, התנצלת... תדעי שמגיע לשולמית שאתייצב מתי שהיא צריכה אותי. כולם מבינים את זה; אני מקבלת משכורת על דעת זה, ואת יודעת של מי המכונית".

"ובכל זאת אני רוצה להודות לך מאוד-מאוד על שהגעת. הצלת אותנו, לא יודעת מה היה קורה בלעדיו".

היום ותמיד. רותי, אחד מחיוכי ההשגחה שהופיעו משום מקום בדרך. המכונית הכחולה מחליקה אל מפרץ החניה שלפני הבניין שלנו. רותי מנופפת לשלושתנו לשלום.